

Posudek bakalářské práce

Kateřina Maleninská: Fresková výzdoba zámku ve Lnářích

V úvodní části své bakalářské práce přináší Kateřina Maleninská stavební historii zámku, kterou člení adekvátně podle šlechtických rodů, střídajících se v držení objektu. Faktografické údaje čerpá jednak z literatury, jednak z nepublikovaných stavebně historických průzkumů. Zámek se stavěl za Aleše Ferdinanda Vratislava z Mitrovic po roce 1660, i když není jasné jak dalece stavba pokročila za jeho života a jak velký byl podíl na jejím dokončení za nového majitele Humprechta Jana Černína z Chudenic. Na jedné straně totiž Humprechtův architekt Francesco Carrati v roce 1675 stavbě zámku atestoval dobrý stav, na straně druhé však jeho následovník ve funkci Černínova architekta Giovanni Battista Maderna lnářský zámek, který se v roce 1682 nacházel v havarijním stavu, podle vlastních projektů sanoval.

Raně barokní malířská a štuková výzdoba zámku, která byla po roce 1745 na náklad hraběte Františka Karla Rudolfa Sweerst-Sporka obohacena v několika místnostech rokokovými freskami, tvoří těžiště bakalářské práce. Jak raně barokní umělci, tak i autoři rokokové výmalby zůstávají v pramenech v anonymitě. Černínské malby v pianu nobile připsal Martin Mádl přesvědčivě Giacomu Tencalovi, který pracoval jak ve Lnářích, tak i v jiných zámcích v Čechách a na Moravě ve stylu a podle předloh svého významnějšího příbuzného, Carpofoza Tencally.

Bezesporu umělecky nejcennější je ve Lnářích výzdoba tzv. Velkého sálu. Kateřina Maleninská se při svém popisu soustředila na analýzu ústředního výjevu na stropě s námětem antické báje o Hesperidkách. Kladem popisu je i kandidáčin zájem o malířské zpracování bohatě strukturovaných a četným komparsem oživených výjevů. Při popisu sálové malířské a plastické dekorace, stejně tak i při analýze výzdoby ostatních profánních a sakrálních prostorů na zámku se kandidátka projeví jako kritická pozorovatelka s jejíž argumentací nelze nesouhlasit. Cenným přínosem práce Kateřiny Maleninské je i nalezení předloh barokového rytce Johanna Wilhelma Bauera z roku 1703 pro grisaillové výjevy z Ovidiových Metamorfóz v rokokovém salonku před zámeckou oratoří. Dokazují jeho stále ještě neutuchající oblibu.

V závěru přednesené téze o typologii malířské výzdoby profánních objektů 17. století by mohly být příslibem badatelských cílů budoucnosti. Škoda, že zůstaly pouze příslibem, stejně jako je škoda, že nadějně rozběhy bakalářské práce Kateřiny Maleninské, živý jazyk a fabulační schopnosti kazí některé nedbalosti (např. opakující se text o stavebních výlohách a navíc nepřesně - str. 13 a 14) a jazyková zaváhání (Černíni namísto Černínové), což snižuje hodnocení práce a zdůvodňuje její **připuštění k obhajobě** pouze se známkou „**velmi dobře**“.

Innsbruck 17. 6. 2011

prof. PhDr. Petr Fidler